

12. nedeľa B 2024

AI Asi sa medzi nami nenájde človek, ktorý by aspoň raz v živote nezažil strach. Skôr sa zdá, že strach je po prvotnom hriechu veľkou súčasťou nášho každodenného života.

KE Boh Otec to veľmi dobre vie. Preto nám posielal svojho Syna, aby nám na strach dal liek. A ponúka nám riešenie na prirodzený ľudský strach slovami dnešného evanjelia: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“

DI Zdá sa celkom zrejme, že učenici, ktorým hrozí smrť, majú veľký strach a budia Ježiša. Naopak, Ježišova otázka im znie nezrozumiteľne: „Prečo sa tak bojíte? Ešte nemáte vieru?“ Ježiš pripomína učeníkom, že len uprene hľadajú na nebezpečenstvo, ktoré hrozí od prírodných síl, a že ešte nechápu, s kým sú na jednej lodi. Záleží teda na tom, kto je s kým na lodi. Na lodi, kde je Ježiš, nie je dôvod na strach ani hrôzu. Ježišova blízkosť odstraňuje akýkoľvek dôvod na strach a obavy. Aj keby najmocnejšie prírodné sily hrozili zničením, nie je dôvod na strach. V spojení s Ježišom neexistuje situácia, v ktorej by sme boli stratení, pretože neexistuje situácia, na ktorú by On nestačil. Ježišovo konanie a jeho požiadavka, aby mu bezvýhradne dôverovali, vyvolávajú v učeníkoch novú hrôzu. Tvárou v tvár tomuto konaniu a tejto požiadavke sa v nich vynára otázka, ktorú formulujú po prvýkrát: "Kto je to, že ho poslúcha aj vietor a more?" Kto musí byť Ježiš, aby mohol takto konať a aby mohol ospravedlniť svoju požiadavku tejto bezpodmienečnej dôvery, ktorá nepozná strach ani obavy? Neskôr pochopia, že On je Boží Syn, ktorý má moc nad všetkým. Stačí mu bezhranične dôverovať.

PAR Zatiaľ čo v evanjeliu sa nám ponúka liek na strach vo forme viery, treba pripomenúť, že sa tu jedná o dôveru. Medzi nami je totiž veľa ľudí, ktorí veria v Boha, ale veľmi málo, ktorí veria Bohu. Pripomeňme si, že aj Boží nepriateľ – diabol, verí v Boha, ale trasie sa, má strach, ktorý pramení z odmietnutia Boha a jeho lásky. Strach je teda odrazom nášho NIE Bohu. Dôvera je odrazom nášho ÁNO Bohu. Učenici sa sústredili na nebezpečenstvo búrky a zabudli sa sústrediť na bezpečie, ktoré im ponúka Ježišova prítomnosť.

MY Max Kašparů napísal brožúrku *Malý kompas viery*. Nad vierou sa zamýšľal takto: - Čo je teda viera? Je to dar, je to milosť. Je to dar, ktorý dáva Boh a na ktorý človek odpovedá áno. A navyše je to postoj. Viera nie je filozofický alebo svetový názor, viera je spôsob života, viera je uskutočnená odpoveď na Božie volanie. Čo to je a čo to nie je lepšie opíše toto prirovnanie. Na púť do dediny prichádzali rôzne atrakcie. Medzi nimi aj povrazolezec. Postavil dva vysoké stĺpy a vysoko medzi ne natiahol lano. Vyšplhal sa hore a prešiel po lane. Ľudia sa zhromaždili pod ním a tleskali. Keď prichádzalo čoraz viac ľudí, umelec nechal vytiahnuť fúrik a majstrovsky jazdil sem a tam. Prichádzalo čoraz viac ľudí a ich obdiv k chodcovi po lane rástol. Artista naložil na fúrik dve vrecia zemiakov a vyviezol sa vysoko medzi stĺpy. Iste a

bezpečne. Keď potlesk divákov pod lanom utíchol, zvolal na nich: "Veríte, že každého z vás bezpečne dostanem na druhý koniec?" Všetci dole kričali: "Veríme!" Majster sa odmlčal a o chvíľu povedal: "Potom nech niekto príde a nechá sa previesť z jedného konca na druhý." Nebol tam nikto, kto by reagoval na výzvu. Všetci mali strach. Chýbala dôvera. Ako ľahké je postaviť sa a kričať "verím". Aké náročné je vstúpiť do Ježišovho náručia s dôverou a nechať sa preniesť zo starého života do nového. – Toľko Max Kašparů.

MY Úspešný slovenský operný spevák Juraj Hurný sa po celý život hlási k hodnotám katolíckej viery. Krásnym svedectvom o jeho hlbokej religióznej formácii je jeho najnovšia kniha *Moje detstvo v Žemberovciach*. „Učiteľia pri každej príležitosti zdôrazňovali, že Pán Boh nejestvuje. Zakaždým, keď (triedna súdružka učiteľka) povedala, že Boh nie je, som si v duchu odpovedal – a je, a je.“ Keď sa „premotivovaná“ učiteľka ironicky spýtala, či je v triede nejaký spiatočník, ktorý verí v Boha, Juraj nemohol mlčať. Pána Ježiša nezaprel, hoci jeho spolužiaci, ktorí chodievali miništrovať, mali odrazu zámky na ústach. „A videl si ty svojho Boha?“ spýtala sa vyučujúca. „Asi ma v tom momente osvietil Duch Svätý, lebo som s najväčším pokojom, ale dôrazne odvetil: Ja som ani súdruha Lenina nevidel a netvrdím, že nebol.“ Odpoveď odvážneho piataka nezostala bez následkov. Atmosféra v triede eskalovala. Učiteľka si zavolala na pomoc telocvikára s palicou v ruke. „No tak pod sem, ja ti tú vieru vytlačím!“ Nasledovala „výchovná“ bitka po zadku. „Neviem, koľko rán som dostal, pamätám si len tú bolesť, no stony odo mňa nik nepočul a vyronenú slzu nevidel. Tú radosť som im nedoprial.“ Jeho svedectvo prebudilo svedomie v dvoch spolužiakoch. Na otázku, či aj po tejto bitke ešte niekto verí v Boha, mlčky vstali a kráčali k prednej lavici ako na Golgotu. Učiteľ, na konci s nervami, vyhodil všetkých z triedy. Krista sa mu odtiaľ vyhodiť nepodarilo.

ADE Sú medzi nami takí, ktorí majú skúsenosť s dôverou Bohu. Tí sú za tento dar Bohu určite veľmi vďační. A my ostatní, čo stále zápasíme so strachom? Môžeme sa učiť Bohu dôverovať. Potrebujeme k tomu hlavne pravidelnú osobnú modlitbu, časté prijímanie milosti vo sviatostiach a vzdelávanie sa vo viere. Ak v tom vytrváme, spoznáme kto je pre nás Ježiš a nikdy ho nezaprieme. Amen.